

det befinder sig, ligger i en Udkaant af Jurisdiktionen, er der noget høist unaturligt i, at det ikke skulde have Lov til at gaa maasse til den nærmeste Landsby, forki denne ligger i en anden Jurisdiktion. Med Hensyn til Hovedtanken i det Vndringsforslag, der er stillet af den ærede 2den Landssthingsmand for 5te Kreds (Oyenbøll), skal jeg bemærke, at det for mig stiller sig som tvivlsomt — affet fra de Indvendinger, der kunne gjøres om Enkelthederne deri —, om det ikke er for meget at fordre, at Lyendet for at blive af med Paategningen nødvendig skal anlægge en civil Sag, som jo saa altsaa maatte være en Sag til Paategningens Ophævelse. Jeg skal nemlig bemærke, at en saadan Sag er — foruden hvad jeg har nævnet — ogsaa deri forskjellig fra en offentlig Politisag, at den medfører en Nødvendighed for de Paagjældende til at møde eller lade møde for sig. Det ligger i den civile Procedure's Natur; i Processformerne, at Sagen overhoved ikke kan fremmes undtagen derved, at Parterne møde og saaledes holde den i Live, og det vil jo for en Person af Lyendeklassen være en ikke ringe Byrde, naar denne Sag skal drives paa et andet Sted end det, hvor Lyendet har taget Ophold og søgt Tjeneste, at skulle rejse derhen og give Møde for Retten hver Gang eller engagere en Anden til at møde for sig som Fuldmægtig. Det er allerede en Infonvenients, at Fremgangsmaaden saaledes er temmelig omstændelig. Naturligvis endnu vidtløftigere og mere omstændeligt kan det blive, naar man ikke afviscerer ved Dommen i første Instants, men der appelleres. I dette Tilfælde maa, saa vidt jeg skjønner, Lyendet saa at sige altid henvises til at søge fri Proces, da det vist hører til de Ting, som aldrig kunne forlanges af Lyendet, at det skal drage Omsorg for, at der mødes i Overinstantsen. Det staar derfor for mig som den væsentligste Indvending mod dette Vndringsforslag, at det forekommer mig at gjøre Afgangen til at faae Paategningen ophævet for besværlig. Det siges jo ganske vist fra mange Sider: „Den skal være besværlig“, men dertil vil jeg svare, at det forekommer mig ikke, at man kan være berettiget til at sige dette. Den skal ikke være besværlig; thi vi maa beständig gaa ud fra, at det ligesaa godt kan være, at den One har Ret som den Anden, og naar man gjør Afgangen besværlig, lægger man i dette Tilfælde udelukkende Byrden paa Lyendet, det er Lyendet, der generes ved Paategningen, og ikke Husbonden, og forbindet man det med stor Vidtløftighed og Banffelighrd at faae en saadan Paategning hævet, skader man i Almindelighed Lyendet. Nu vil man maasse sige, at dertil er der taget Hensyn i Vndringsforslaget, idet det deri er foreskrevet, at en Paategning om, at der verserer Sag, skal berettigge Lyendet til at søge Tjeneste i en vis Tid; men derimod synes jeg nok, at der

kan gjøres Indvendinger af den Art, som den ærede Ordfører gjorde, nemlig at det i mange Tilfælde alligevel vil være Lyendet hinderligt, at en saadan Sag vides at versere, uden at tale om, at det ogsaa vil være en Uleilighed for Lyendet at skulle maasse gjentagne Gange henvende sig til Dommeren — maasse Dommeren i en ganske anden Jurisdiktion end den, hvor Lyendet opholder sig for at faae disse Fornøjespaategninger. Jeg skal derfor med Hensyn til disse Vndringsforslag til § 8 blot ganske i Almindelighed udtale, at jeg ikke har noget Væsentligt at indvende imod det, som jeg vil kalde Hovedtanken i Udvalgets Vndringsforslag, men at det ganske vist maa undergaa ikke uvæsentlige Vndringer i Enkelthederne. Dernæst skal jeg med Hensyn til det Vndringsforslag, som foreligger fra den ærede 2den Landssthingsmand for 5te Kreds (Oyenbøll), kun bemærke, at jeg frygter for, at det maa siges at være en for besværlig Maade at faae Paategningen ophævet paa, og at derfor dette Vndringsforslags Vedtagelse vil berede den hele Sags videre Fremgang Hindringer, som neppe ville kunne overvindes, ligesom jeg ogsaa tror, at Bestemmelsen i og for sig vilde stille Lyendet noget ugunstigere, end man kunde anse for rigtigt. Jeg vil med Hensyn til disse Forslag kun endnu sige, at, hvis det ærede Thing ved sin Afstemning skulde vedtage enten det ene eller andet, forudsætter jeg, at der vil blive Udgang til at konferere nærmere med Udvalget inden 3die Behandling, for saavidt nullig at fjerne alle disse Smaating, som der kan være at indvende med Hensyn til Udførelsen af det System, som man maatte bestemme sig til at adoptere. Hvad dernæst angaar Vndringsforslaget Nr. 13 til § 9, skal jeg bemærke, at jeg Intet har imod det at indvende. Det andet Stykke i § 9 stod ikke i Regjeringens oprindelige Forslag, men er kommet ind i det andet Thing, og jeg tror ikke, at det har stor Betydning. Jeg er enig i, at det ikke vil være et væsentlig Nytte. Det er en Bestemmelse, som man ganske vist har troet, vil være i Husbondens Favør, idet man har villet give ham Udgang til at faae hurtig Execution og forhindre, at Lyendet fjerner sig, før Straffen kan eksekveres; men jeg er enig med den ærede Ordfører i, at det ikke er en praktisk Vej, idet den efter de bestaaende Regler kun ganske undtagelsesvis vil komme Husbonden til Nytte, idet Mindste forsaavidt man tænker paa Execution af Underretsdomme, hvilket ganske vist ville være de hyppigste. Den kan nok komme ham til Nytte, naar man tænker paa Overretsdomme, som have længere Executionfrist, men det vil ikke være noget meget praktisk Tilfælde. Hvad Vndringsforslaget Nr. 14 angaar, betragter jeg det kun som en Følge af det tidligere Vedtagne, og derimod har jeg derfor selvsjølgelig Intet at indvende.